

2. W zarzucie drugim skarżąca twierdzi, że pozwana naruszyła zasadę pewności prawa i uzasadnione oczekiwania skarżącej.
 - W zakwestionowanym akcie nie został wskazany ani przytoczony żaden przepis prawa, który uprawniałby pozwaną do działania w sposób, jak to uczyniła.
 - Co więcej, zakwestionowany akt narusza uzasadnione oczekiwania skarżącej, ponieważ pozwana odchodzi w nim od wyraźnych prawnych i proceduralnych kroków przewidzianych w rozporządzeniu w sprawie produktów biobójczych, a w szczególności od przewidzianych w nim obowiązkowych terminów.
 - Zakwestionowany akt narusza także uzasadnione oczekiwania skarżącej z tego względu, że dokument przytoczony przez pozwaną jako uzasadnienie aktu dotyczy w rzeczywistości procedur i stanów faktycznych, które są nieistotne dla sytuacji skarżącej. Skarżąca podnosi również, że zakwestionowany akt powoduje brak pewności prawa dla podmiotów gospodarczych.
3. W zarzucie trzecim skarżąca twierdzi, że pozwana potraktowała ją w dyskryminacyjny sposób.
 - W jej opinii zakwestionowany akt prowadzi do tego, że skarżąca jest zobowiązana przestrzegać wymogów proceduralnych i terminów, których dochowania nie wymaga się od osób trzecich w porównywalnych sytuacjach.
 - Zakwestionowany akt skutkuje naruszeniem wyłącznych praw skarżącej do informacji zastrzeżonych i ich wykorzystaniem na rzecz osób trzecich bez rekompensaty finansowej; takie postępowanie nie miało miejsca w stosunku do osób trzecich w porównywalnych sytuacjach.
 - Ponadto skarżąca zarzuca, że poufne informacje handlowe zawarte w jej dokumentacji dotyczącej substancji czynnej zostały udostępnione osobom trzecim bez jej zgody i bez zobowiązania ich do zachowania poufności; takie postępowanie nie miało miejsca w stosunku do osób trzecich w porównywalnych sytuacjach.
4. W zarzucie czwartym skarżącym twierdzi, że zakwestionowany akt nie zawiera uzasadnienia, ponieważ nie wskazano w nim w jasny i jednoznaczny sposób rozumowania Agencji, który umożliwiłby skarżącej zrozumienie powodów przyjętego środka i pozwalałby właściwemu sądowi na dokonanie kontroli.
5. W zarzucie piątym skarżąca utrzymuje, że pozwana, wydając zakwestionowany akt, naruszyła zasadę proporcjonalności, ponieważ nie prowadzi on do podjęcia odpowiednich kroków służących osiągnięciu uzasadnionych celów przyświecających temu aktowi i wykracza on poza to, co jest konieczne do ich osiągnięcia.
 - Co więcej, zdaniem skarżącej środki wynikające z zakwestionowanego aktu nie są najmniej uciążliwym środkiem pozwalającym osiągnąć przyświecające mu cele.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. 2012, L 167, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2021 r. – JS / EIOD

(Sprawa T-200/21)

(2021/C 217/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: JS (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Champetier)

Strona pozwana: Europejski Inspektor Ochrony Danych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EIOD z dnia 18 stycznia 2021 r. oddalającej skargę złożoną przez skarżącego;

- w zakresie, w jakim jest to konieczne, stwierdzenie również nieważności decyzji EIOD z dnia 9 marca 2021 r. oddalającej wniosek o ponowne rozpatrzenie tej pierwotnej decyzji;
- zasądzenie odszkodowania z tytułu poniesionej szkody;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi tylko jeden zarzut, w którym zarzuca naruszenie art. 4 ust. 1, art. 5, art. 19, art. 20 i art. 23 rozporządzenia nr 2018/1725 ⁽¹⁾, zasad konieczności i proporcjonalności oraz art. 8 i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2021 r. – Covington & Burling i Van Vooren / Komisja

(Sprawa T-201/21)

(2021/C 217/78)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Covington & Burling (Saint-Josse-ten-Noode, Belgia) i Bart Van Vooren (Meise, Belgia) (przedstawiciel: adwokat P. Diaz-Gavier)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 marca 2021 r. odmawiającej udzielenia dostępu do żądanych dokumentów ⁽¹⁾ na mocy rozporządzenia w sprawie przejrzystości;
- nakazanie Komisji niezwłocznego udzielenia dostępu do żądanych dokumentów; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania i innymi kosztami poniesionymi przez Covington w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy błędnego oparcia się przez Komisję na art. 4 ust. 3 tiret drugie rozporządzenia w sprawie przejrzystości ⁽²⁾ w celu uzasadnienia odmowy udzielenia dostępu do żądanych dokumentów.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że nawet gdyby art. 4 ust. 3 tiret drugie rozporządzenia o powszechnym dostępie do dokumentów lub inny przepis tego rozporządzenia miał zastosowanie, Komisja nie wykazała, w jaki sposób żądane dokumenty spełniały wymagane warunki.
3. Zarzut trzeci dotyczy niesłusznego oparcia się przez Komisję na rozporządzeniu o procedurze komitetowej ⁽³⁾ w celu uzasadnienia odmowy udzielenia dostępu do żądanych dokumentów.